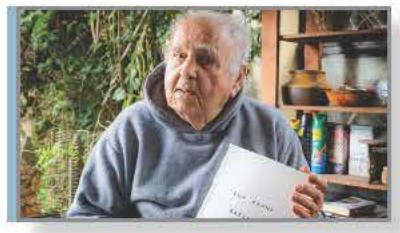

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 12ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονίπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο πού έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλλημα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα… σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει… Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια…», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενητεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα	
Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης –από Αυστραλία)

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

Πέρασα πολλά, δούλεψα σκληρά, στερήθηκα πολλά, έζησα μίζερη ζωή, αλλά ...τα κατάφερα... Έχω ένα διαμέρισμα, μια συνταξούλα, δόξα τω Θεώ δεν έχω την ανάγκη κανενός. Στέκουμαι στα δικά μου πόδια. Είναι κι αυτό κάτι.

(Μπαίνουν Τζήνα, Ρένα και Μένια)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Για πού το βάλατε εσείς;

ΡΕΝΑ: Η Τζήνα μας είπε ότι κάνει συχνά αυτό τον απογευματινό περίπατο. Και με πήρανε κι εμένα σχεδόν από το δρόμο. Πήγα να φωνάξω και την κυρά-Περσεφόνη και με.. συλλάβανε.. περνούσανε ...οι κυρίες από δω και μ' αρπάξανε. Η κυρία Θεοδότη μου είπε, πήγαινε θα το πω εγώ της Περσεφόνης, πήγαινε, δεν χρειάζεσαι.

ΜΕΝΙΑ: Καλά, είναι τόσες γυναίκες να βοηθήσουν για τα κόλλυβα.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι, η Τζήνα κάνει τον περίπατό της σχεδόν κάθε μέρα. Σας ξεσήκωσε και σας;

ΤΖΗΝ: Είναι τόσο ωραία αυτή η ώρα. Και μετά από τη δουλειά είναι και σωματική και ψυχική ξεκούραση.

ΜΕΝΙΑ: Πώς το βλέπετε το νησί μας, κυρία Χρυσάνθη; Αφού λείπετε κι εσείς τόσα χρόνια..

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Ολα έχουν αλλάξει, κορίτσι μου, όλα είναι διαφορετικά. Μόνο η θάλασσα κι οι άνθρωποι είναι ακόμα ωραίοι...

ΜΕΝΙΑ: Καλά, η θεία δεν είναι εδώ;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Οχι, εμείς είμαστε οι νοικοκυραίοι (γελάει). Μας έφτιασε καφέ και έφυγε. Πάει στης Αντριάνας για το μνημόσυνο.

ΡΕΝΑ: Δεν σας το είπα ότι πήγα και την έφερα εγώ; Και δεν έπρεπε να σας ακολουθήσω. Αλλά εσείς…

ΜΕΝΙΑ: Καλά τώρα, είναι τόσες εκεί. Δεν είναι ανάγκη να είσαι κι εσύ. Τι ξέρεις εσύ από κόλλυβα; Λοιπόν τώρα που δεν είναι η θεία, ελάτε να σας δείξω το φόρεμα που σας έλεγα δεν εγκρίνει η θεία μου να το φορέσω εδώ. (Μπαίνουν στο σπίτι)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Χρυσάνθη, ξέρω πως δεν έφυγες γιατί το ήθελες. Και θέλω κάποτε να το μιλήσουμε, θέλω να μάθω από σένα την αλήθεια. Γιατί πολλά ειπώθηκαν τότε.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Είσαι ο μόνος άνθρωπος που μπορώ ν' ανοίξω την καρδιά μου. Και θέλω κι εγώ να τα βγάλω από μέσα μου, να ξαλαφρώσω. Κάποτε θα βρούμε τον καιρό να τα κουβεντιάσουμε. Αν και, τώρα τι αξία έχει... Ύστερα από τόσα χρόνια...

(Έρχεται ο Μαθιός)

ΜΑΘΙΟΣ: Εδώ είσαστε; Βλέπω, θεία, βρήκες τον κόσμο σου. Κι εγώ ανησυχώ τι έγινες.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Πώς φαίνεται ότι αγαπάς τη θεία σου...

ΜΑΘΙΟΣ: (Βάζει προστατευτικά το χέρι του στους ώμους της Χρυσάνθης). Είναι η αγαπημένη μου και η μοναδική.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ο θείος σου ο Ταξίαρχος; Κι οι άλλοι από τη μεριά του πατέρα σου;

ΜΑΘΙΟΣ: Τα παιδιά του θείου, γιατί εκείνος έχει πεθάνει. Μα δεν τα γνωρίζω. Μια φορά τα είδα που πήγαμε με τη μητέρα στη Θεσσαλονίκη. (στην Χρυσάνθη) Θυμάσαι, μας είχες στείλει τα εισιτήρια για να μας δεις; Είμασταν μικρά κι εκείνα κι εγώ. Αλήθεια πόσο είναι τώρα ο Στρατής κι η Κατίνα του θείου;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Παντρεμένα και τα δύο και με παιδιά. Είναι καλά, εκείνους είχα κι εγώ, εκεί στην Θεσσαλονίκη. Όχι πως βλεπόμαστε και πολύ συχνά. Στη μεγάλη πόλη οι άνθρωποι ζουν πολύ μόνοι. Βλέπεις όλοι έχουν τις δικές τους σκοτούρες. Κι αν είσαι μοναχός σου, είσαι... πολύ μόνος. Για τους άλλους, από τη μεριά του Μιχαήλου δεν έχω ιδέα. Βλέπεις δεν ήταν από το νησί μας κι όπως λείπω κι εγώ τόσα χρόνια...

ΜΑΘΙΟΣ: Κι εγώ δεν τους έχω γνωρίσει. Μια φορά θυμάμαι είχε έρθει ο θείος ο Δημητρός, ήμουνα μικρός.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τότε τα ταξίδια δεν ήταν εύκολα.

ΜΑΘΙΟΣ: Ομως εγώ έχω εσένα και δεν μου χρειάζεται κανένας άλλος. Τώρα που πέθαναν οι δικοί μου εσύ είσαι και μάνα και πατέρας κι αδέλφια κι εξαδέλφια μου. Και είσαι και… η μικρή μου κόρη!

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Αχ, νάσαι καλά, ψυχούλα μου. Κι εγώ δεν έχω κανέναν άλλον. Τίποτ' άλλο εκτός από σένα.

ΜΑΘΙΟΣ: Τώρα θα μείνεις μαζί μου, θα ξανανιώσεις, θα δεις.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Μάνθο μου, εγώ δεν έχω περιθώρια. Εσύ πρέπει να φτιάσεις τη ζωή σου. Να βρεις μια καλή κοπέλα, αχ, το άφησες πολύ, παιδάκι μου. Να κάνεις και ένα παιδί, έστω ένα. Τι λες εσύ, Χριστόδουλε;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Θα είσαι καλή γιαγιά;

(Έρχεται ο Στέφος - μαζί του και η Κατερίνα)

Συνέχεια στην σελίδα 20